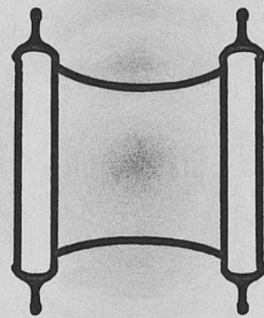

בס"ד

The Maharal Of Prauge

תפארת ישראל

Chapter 14

לע"נ

אסתר בת יצחק

Dedicated By:

ר' נחום אהרון ליטשקאווסקי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

פרק ארבעה עשר - Chapter 14

התורה מלמדת את הדרך לעולם הבא:

The Torah teaches the way to the World to Come

In the chapter Hayah Notel (Sotah 20a): “We have learned: If she has merit, it delays for her,” etc. Explanation: If there is merit for the mouth [i.e., the punishment is delayed because of merit].

And in the Gemara (Sotah 21a): What kind of merit? If you say the merit of Torah—behold, she is not commanded and performing it [i.e., women are not obligated in Torah study]. And if it is the merit of a mitzvah, does it protect that much? But it was taught in a Baraisa: This is what Rabbi Menachem, the son of Rabbi Yosei, expounded: “For a mitzvah is a candle, and Torah is light” (Proverbs 6:23)—the verse attached the mitzvah to a candle and the Torah to light, to tell you: just as a candle protects only temporarily, so too a mitzvah. And just as light protects forever, so too Torah protects forever.

בפרק הזה נוטל (סוטה כ, א): 'תנון: אם יש לה זכות תולה לה' וכו'. פרוש, אם יש זכות לפומה. ובגמרא (סוטה כא, א): זכות דמאי? אילימא זכות התורה – הא אינה מצוה ועושה. ואי זכות דמצוה – מי מגנא כולי האי? והתנא: את זו דרש רבי מנחם ברבי יוסי: "כי נר מצוה ותורה אור" (משלי ו, כג), תלה הפתוב את המצוה בנר, ואת התורה באור. לאמר לה: מה נר אינו מגין אלא לפי שעה, אף מצוה כן. ומה אור מגין לעולם, אף תורה מגנה לעולם.

And it says (there also, 22): “When you walk, it will lead you” — this refers to this world; “when you lie down, it will guard you” — this refers to death; “and when you awaken, it will converse with you” — this is the World to Come.

ואומר (שם שם, כב): "בהתהלךך תנחה אתך" – בעולם הזה, "בשכבך תשמר עליך" – זו מיתה, "והקיצות היא תשיחך" – זה לעולם הבא.

A parable: To one who is walking on the path in the darkness of night and gloom, and is afraid of thorns, and of pits, and of wild animals, and of robbers, and does not know on which path he is walking—if a torch of light comes his way, he is saved from thorns and from pits. Yet he still fears wild animals and robbers. Once the dawn rises, he is saved from wild animals and robbers.

משל למהלך בדרך באישון לילה ואפלה ומתירא מן הקוצים ומן הברקנים ומן הפחיתים, ומן הלסטים, ומן חנה רעה, ואינו יודע באיזה דרך הוא מהלך; ננדמנה לו אבוקה [של אור], נצול מן הקוצים ומן הברקנים [ומן הפחיתים]. ועדין הוא מתירא מחנה רעה ומלסטים; כיון שפעלה עמוד השחר נצול מחנה רעה ומלסטים. ועדין אינו יודע באיזה דרך הוא מהלך, כיון שהגיע לפרשת דרכים נצול מכלם.

But still, he does not know which path he is on. Once he reaches a crossroads, he is saved from everything.

Another explanation: A sin extinguishes a mitzvah, but a sin does not extinguish Torah, as it is said (Song of Songs 8:7): “Many waters cannot extinguish the love.”

דבר אחר: עברה מכבה מצוה, ואין עברה מכבה תורה, שנאמר (שיר-השירים ח, ז): "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה".

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

פרק ארבעה עשר - Chapter 14

Rav Yosef said: A mitzvah—at the time that one is engaged in it, it protects and saves. When one is not engaged in it, it protects but does not save. Torah—whether at the time one is engaged in it or not, it protects and saves. Rava said to him: Were Doeg and Achitophel not engaged in Torah? Why then did it not protect them? Rather, Rava said: Torah—at the time one is engaged in it, it protects and saves. When not engaged in it, it protects but does not save. A mitzvah—whether at the time one is engaged in it or not, it protects but does not save.

אמר רב יוסף: מצוה – בעידן דעסיק בה מגנא ומצלא, בעידן דלא עסיק בה – אגוני מגנא, אצולי לא מצלא. תורה – בין בעידן דעסיק בה, בין דלא עסיק בה – מגנא ומצלא. אמר ליה רבא: דואג ואחיתפל מי לא הוו עסקי בתורה? אמאי לא הגנה עלייהו? אלא אמר רבא: תורה – בעידן דעסיק בה מגנא ומצלא, בעידן דלא עסיק בה – אגוני מגנא, אצולי לא מצלי. מצוה – בין בעידן דעסיק בה בין בעידן דלא עסיק בה – אגוני מגנא, ואצולי לא מצלי.

He reached a crossroads. What is the meaning of a “crossroads”?

Rav Chisda said: This is a Torah scholar and the day of death.

Rav Nachman said: This is a Torah scholar and fear of sin.

Mar Zutra said: This is a Torah scholar who brings out the halachah according to the halachic ruling.

Rav Yosef said: Rabbi Menachem bar Yossi expounded this verse like Sinai, and had Doeg and Achitofel expounded this verse, they would not have pursued David, as it is written (Tehillim 71:11): “They say: God has abandoned him; pursue and seize him, for there is none to save.”

הגיע לפרשת דרכים, מאי פרשת דרכים? רב** חסדא אמר: זה תלמיד חכם ויום המיתה. רב נחמן אמר: זה תלמיד חכם ויראת חטא. מר זוטרא אמר: זה תלמיד חכם דמפיק שמעתתא אליבא דהלכתא. אמר רב יוסף: דרש רבי מנחם בר יוסי להאי קרא כי סיני, ואלמלי דרשו דואג ואחיתפל להאי קרא, לא רדפו בתר דוד. דקתיב (תהלים עא, יא): “לאמר אלהים עזבו רדפו ותפשוהו כי אין מציל”.

What did they expound? “And He shall not see in you a matter of nakedness and turn away from behind you” (Devarim 23:15). They did not know that a sin extinguishes a mitzvah but does not extinguish Torah. Until here.

מאי דרוש? “ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך” (דברים כג, טו). ולא הוו ידעי דעברה מכבה מצוה, ואין עברה מכבה תורה. עד כאן

And the explanation of this matter is that a mitzvah is called a “candle” because the light of a candle is dependent on the physical body of the oil and the wick, and therefore it is not a pure light. Likewise, the mitzvah is dependent on the action of a person which he performs with his body, and the mitzvah is not something entirely separate [from the physical].

But Torah is not dependent on the body, and it is purely an abstract intellect. Therefore, Torah is called “light,” because light is entirely separate—it is not dependent on matter.

ובאור ענין זה: כי המצוה תקרא 'נר', מפני שהנר – האור שלו נתלה בגוף השמן והפתילה, ומפני כן אינו אור גמור. וכן המצוה נתלה במעשה האדם שעשה על-ידי גופו, ואין המצוה דבר נבדל לגמרי בשביל זה. אכל התורה – שאינה נתלה בגוף, והיא שכל נבדל בלבד – לכה תקרא התורה 'אור', כי האור – הוא נבדל לגמרי, אינו נתלה בגשם

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

פרק ארבעה עשר - Chapter 14

And it is known that anything physical exists in time, and anything not physical is not subject to time. Therefore, it says that a mitzvah is according to time—because the divine light that is within the mitzvah is dependent on the body, like the light in a candle which is dependent on the body, i.e., the oil and the wick, and it is for a limited time. But Torah is uniquely attached to light, which has no materiality and no tangible substance. Thus, Torah is abstract intellect, and therefore...

And it appears further: that the harm which befalls a person—there is that which happens by chance, and that which does not happen by chance. The kind that is by chance is like a person crossing a bridge, and the bridge collapses, or similar occurrences—this is considered incidental. For had he not gone there, this would not have happened. And the mitzvah leads him so that he does not go there. And this is compared to thorns and brambles—that if he hadn't gone, it would not have happened to him. And an event that is incidental does not damage like one that is not incidental.

And that which is by chance—the mitzvah protects. But harm that is not by chance, like when afflictions come upon a person by his natural condition—this cannot be attributed to chance. And this is called “robbers and wild beasts.” Because something that is not incidental pursues the person more—like beasts and robbers. And this is certainly a greater danger; therefore, the mitzvah does not shield against it—only Torah protects from this. And this is what it meant when it said: “When the dawn rises, he is saved from robbers and wild beasts.”

And it says: another matter—“A sin extinguishes a mitzvah, but a sin does not extinguish Torah.” The explanation: every sin comes from the body, through which the sin occurs. Therefore, the sin cancels the mitzvah which is performed with the body. But the sin, which is a bodily act, does not extinguish or corrupt Torah study, which is the intellect, which is above—and the body cannot reach there.

וידוע: שכל דבר שהוא בגוף – הוא בזמן, וכל דבר שאינו בגוף – אינו תחת הזמן. ולכך אמר: שהמצוה – לפי שעה, והוא הזמן, שהאור האלהי שהוא במצוה – הוא נתלה בגוף, כמו האור שהוא בגוף – הנתלה בגוף, שהוא השמן והפתילה, והוא לזמן. אבל התורה – היא מיוחדת לאור, שאין אור בשמי, שאין בו דבר ממשי. וכך התורה – היא שכל נבדל, ולפיכך...

ויראה עוד: כי ההפסד שיגיע לאדם – יש במקרה, ויש שאינו במקרה. האיד שהוא במקרה – כמו האדם שעובר בגשר, ונפחת הגשר, וכיוצא בזה – דבר זה הוא במקרה. שאילו לא הלך לשם – לא נעשה זה. והמצוה מולכת אותו שלא יבוא לשם. ומדמה זה לקוצים וברקנים – שאלמלא לא הלך – לא קרה לו. ודבר שהוא במקרה – אינו מזיק כמו דבר שאינו במקרה.

ואשר הוא במקרה – המצוה מגנה. והזק שאינו במקרה – כמו שיבואו חלאים על האדם לפי טבעו – שדבר זה אינו תולה במקרה. ודבר זה נקרא לסטים ותיה רעה. כי דבר שאינו במקרה – רודף אחר האדם יותר, כמו חיה ולסטים. ודבר זה בודאי הוא יותר הזק – לכך אין המצוה מגנה, רק התורה מגנה על זה. וזה שאמר: עלה עמוד השחר – נצול מלסטים ותיה רעה.

וקאמר: דבר אחר – עברה מכבה מצוה, ואין עברה מכבה תורה. פרוש: כל עברה – היא מצד הגוף, שעל ידו באה העברה. ולכך – מבטלת העברה המצוה שעושה בגוף. אבל אין העברה – שהיא מעשה הגוף – מכבה ומקלקלת למוד התורה – שהוא השכל, שהוא למעלה, ואין הגוף מגיע עד שם.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

פרק ארבעה עשר - Chapter 14

And he raises a question from earlier—since it was taught that a mitzvah protects only for a time, which implies that only at the time of doing the mitzvah it protects.

And Rav Yosef answers: a mitzvah, when one is engaged in it, protects. That is, in a case where only protection is needed—for when one is engaged in a mitzvah, he is performing a divine act and is worthy of protection and salvation. But when not engaged in it—it protects but does not save, for the reason explained above: since the mitzvah is bound to the body, it is bound to time. And that which was said, that the mitzvah is limited to time—that was regarding salvation. But Torah, since it is not physical, it saves forever.

And Rava establishes it—that Torah, at the time one is engaged in it, saves and protects. But when he is not engaged in it, since his mind is turned away from the intellectual Torah, it protects but does not save. And a mitzvah—whether at the time of performance or not—it is only that it protects, but does not save.

And that which was said that the mitzvah is only for the moment—this is because the mitzvah only offers protection, and it is possible that full calamity may come upon him afterward. This is what is called “according to the time,” since it does not completely save.

And he said: “He reached a crossroads,” etc. The explanation: “Crossroads” is called that unique level from which there is no deviation or turning away at all from Hashem, blessed be He. And therefore, it is called “crossroads”—meaning the distinct and separate path from all other paths, through which one reaches the destination of his desire and no longer sways to the right or left. Rav Chisda explained: this refers to a Torah scholar and the day of death.

For when a person is in his physical body, he does not stand on the ultimate unique level, and he veers away from Hashem because he is with his coarse body. But when it is the day of death, and the body is removed, then the soul stands on the unique level that is entirely before Hashem—and this is the “crossroads.”

ומקשה מרישא: דקתני שהמצוה מגנא לפי שעה, ומשמע רק בשעת מעשה המצוה – מגנא. ומתריץ רב יוסף: מצוה – בעידנא דעסיק בה – מגנא. פרוש: במקום שאין צריך רק הגנה. כי בעידנא דעסיק במצוה – שנהיה פועל פעלה אלקית – ראוי להגנה והצלה. אבל בעידנא דלא עסיק בה – הגנה היא דמגנא, אבל אינה מצלת, מטעם אשר התבאר למעלה: כי המצוה – פיון שהיא בגוף – היא לזמן. והדאמר – שהמצוה היא לפי שעה – לענן הצלה קאמר. והתורה – פיון שאינה בשמי – היא מצלת לעולם.

ורבא מוקי לה – דתורה בעידנא דעסיק בה – מצילה ומגנה. ובעידנא דלא עסיק בה – פיון שפנה דעתו מן התורה השכלית – אגוני מגנא, אבל לא אצולי. ומצוה – פיון בעידנא דעסיק בה, ובין בעידנא דלא עסיק בה – אגוני היא דמגנה, אבל אינה מצלת. והא דאמר – שהמצוה אינה אלא לפי שעה – מפני שאינה עושה המצוה רק הגנה, ואפשר שיבוא פרענות גמור עליו אחר כך – דבר זה נקרא 'לפי שעה', אחר שאינה מצלת לגמרי.

וקאמר: 'הגיע לפרשת דרכים' וכו'. פרוש: 'פרשת דרכים' נקראת המדרגה המיוחדת שאין לה הסרה ונטיה כלל מן השם יתברך. ובשביל כך נקראת 'פרשת דרכים', רצון לומר: הדרך המיוחדת והנבדל משאר דרכים – אשר בו יגיע למחוז חפצו, ושוב לא ימה לימין ושמאל. ופרש רב חסדא: זה תלמיד חכם ויום המיתה.

[פי] באשר האדם בגופו הקמרי – אינו עומד במדרגה המיוחדת האחרונה, והוא נוטה מן השם יתברך – פיון שהוא עם גופו הקמרי. אבל כאשר הוא 'יום המיתה', בהסתלק הגוף – אז נפשו עומדת על המדרגה המיוחדת, שהיא נכח ה' לגמרי, וזהו 'פרשת דרכים'.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

פרק ארבעה עשר - Chapter 14

And according to Rav Nachman, “Crossroads” refers to a Torah scholar with fear of sin—because even if he has wisdom and mitzvos, this must be with Hashem, and this is called “crossroads,” the unique path that is before Hashem. And this is fear of Heaven—being entirely with Hashem, with no deviation from Him. Therefore, it is called “crossroads” = fear of Heaven.

And according to Mar Zutra, “Crossroads” refers to one who concludes the halachic discussion according to the halachah—this is the path that is before Hashem. Because halachah is the path of truth and uprightness. But if one does not bring out the halachah according to its legal conclusion—even though it is Torah, it is not the final unique level. Only when one concludes the halachah as it is ruled.

And according to all opinions, “Crossroads” is the level that is before Hashem, with no deviation right or left. And it has been explained how Torah is the guide that brings man to eternal life.

For Torah refines a person, extracting him from nature, and shows him the separate path—that which is before Hashem, to cleave to Him.

Especially one who studies halachos (Megillah 28b)—these are the rulings and laws which are halachah. For the greatness of Torah is uprightness in truth, and halachah is the upright path within Torah. Therefore, it leads a person on the straight path, directly before Him, to cleave to Him—not like other wisdoms. And these matters are very deep. And this suffices for one who understands these matters in their truth.

ולרב נחמן – 'פְּרִשְׁת דְּרָכִים' זֶה תַּלְמִיד חָכֵם וְיִרְאָת חֹטָא. כִּי אִף שִׁישׁ בּו חֻכְמָה וּמִצְוֹת – צָרִיךְ שִׂיחָה זֶה עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְזֶהוּ נִקְרָא 'פְּרִשְׁת דְּרָכִים', וְהוּא הַדְרָךְ הַמְיֻחָד שֶׁהוּא נֹכַח ה'. וְזֶהוּ 'יִרְאָת שָׁמַיִם' – שֶׁהוּא עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְגַמְרֵי, מִבְּלֵי נְטִיָּה מִמֶּנּוּ. לְכֹךְ נִקְרָא 'פְּרִשְׁת דְּרָכִים' – יִרְאָת שָׁמַיִם.

וְלַמַּר זוּטְרָא – 'פְּרִשְׁת דְּרָכִים' – דְּמַסִּיק שְׁמַעְתָּמָא אֲלֵיבָא דְהַלְכָתָא. שֶׁהוּא הַדְרָךְ אֲשֶׁר הוּא נֹכַח ה'. כִּי הַהֲלָכָה – הִיא דְרָךְ הַיֵּשֶׁר וְדְרָךְ הָאֵמֶת. אֲכָל אִם אֵינּוּ מַפִּיק שְׁמַעְתָּמָא אֲלֵיבָא דְהַלְכָתָא – אִף עַל גַּב דָּגָם הִיא תּוֹרָה, אֵין זֶה מְדַרְגָּה אַחֲרֵנּוּהַּ הַמְיֻחָדָת – רַק כְּאֲשֶׁר מַפִּיק שְׁמַעְתָּמָא אֲלֵיבָא דְהַלְכָתָא.

וּלְפִי דְבָרֵי הַכֹּל – נִקְרָאת 'פְּרִשְׁת דְּרָכִים' הַמְדַרְגָּה שֶׁהִיא נֹכַח ה', מִבְּלֵי נְטִיָּה יְמִין וּשְׂמָאל. וְהַתְבָּאָר בְּזֶה – אֵיךְ הַתּוֹרָה הִיא הַמּוֹרָה הַדְרָךְ לְהִבְיָא אֶת הָאָדָם לְחַיֵּי עוֹלָם הַבָּא. כִּי הַתּוֹרָה הִיא הַמְצַרֵּף אֶת הָאָדָם לְהוֹצִיאָו מִן הַטְּבַע, וּמוֹרָה לוֹ דְרָךְ הַנִּבְדָּל – שֶׁהוּא נֹכַח ה' לְהַתְדַבֵּק בּו יִתְבָּרַךְ.

וּבַפְּרָט – מִי שֶׁשׁוֹנֵה הַלְכוֹת (מְגִלָּה כח, ב), הֵם הַפְּסָקִים וְהַדִּינִים – שֶׁהֵם הַלְכָה. כִּי מַעֲלַת הַתּוֹרָה – הִיא הַיֵּשֶׁר בְּאֵמֶת, וְהַהֲלָכָה – הִיא דְרָךְ הַיֵּשֶׁר בַּתּוֹרָה. וְלְכֹךְ – הִיא מוֹלִיכָה אֶת הָאָדָם בְּדְרָךְ הַיֵּשֶׁר נִכְחוֹ – לְהַתְדַבֵּק בּו יִתְבָּרַךְ, לֹא שְׂאָר חֻכְמוֹת. וְאֵלוּ דְבָרִים – עֲמֻקִּים מְאֹד, וְדִי בְּזֶה לְמִי שֶׁמֵּבִין דְּבָרִים אֵלוֹ עַל אֲמֵתוֹן.

[NOTE Summary

This deep teaching from the Maharal of Prague explores the distinction between mitzvos and Torah as sources of protection and salvation. He begins with the Talmudic discussion in Sotah 21a-b, which compares mitzvos to a candle and Torah to light. Mitzvos, like candles, give temporary illumination—they protect only during their performance and only from incidental harm. Torah, by contrast, is likened to pure light: it is detached from the physical and provides enduring spiritual illumination and protection, even after the act of study is paused.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

פרק ארבעה עשר - Chapter 14

The Maharal explains that mitzvos are rooted in physical actions performed by the body, and thus their spiritual efficacy is tied to time and space. They can protect from minor, accidental harms (like thorns or potholes along the path), but cannot defend against intrinsic or internal dangers (like spiritual illness, wild beasts, or robbers—metaphors for inevitable existential crises). Torah, on the other hand, stems from the intellect, which is detached from the material world. Its influence transcends time and body, making it capable of saving a person even in the most essential and threatening spiritual states.

He then addresses the phrase “crossroads” and interprets it in multiple dimensions. Rav Chisda sees it as the moment of death, when the soul separates from the body and reaches a level of total alignment with God. Rav Nachman understands it as a Torah scholar joined with fear of sin—one whose wisdom is entirely directed toward Divine service. Mar Zutra sees it as one who draws legal conclusions according to halachah, because halachah represents the straight and true path within Torah.

In sum, the Maharal reveals that Torah is the ultimate guide to the World to Come. It elevates a person above nature, places them on the distinct and unwavering “path before God,” and leads them to true deveikus (cleaving) to Him—especially through the study of halachah, which expresses the precise and truthful line of Divine will.

Practical Takeaway

While doing mitzvos is vital, if we want eternal spiritual clarity and protection—even when we’re not consciously engaged—we must anchor ourselves in Torah study. Most especially, learning halachah aligns us with the unbending, straight path that leads to connection with God. It’s not enough to “do good” occasionally—we must internalize Torah until it shapes our entire being, even when we’re not aware of it.

Chassidic Story

When the Maharal of Prague was once asked why he devoted so much energy to writing works like *Netiv HaTorah* and *Tiferes Yisrael*—books focused on the deep nature of Torah itself—he reportedly answered:

“Because in times to come, people will search for mitzvos to inspire them. But it is Torah that lights the path when the mitzvah is long forgotten.”

Indeed, it’s told that during a time of plague, one of his students asked the Maharal whether donating large sums to the poor would suffice for protection. The Maharal replied: “Charity shields the body in the storm—but Torah shields the soul when the earth itself trembles.”

He then instructed that halachah study be held day and night in the beis midrash. Incredibly, many of those who sat and learned were spared when others were not.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

פרק ארבעה עשר - Chapter 14

(Source: Oral traditions recorded in *Maharal: His Life and Teachings*, M. Berger, pg. 114)

END NOTE]